

TESSA BAILEY

*The
Au Pair
Affair*

Vertaald door Marjet Schumacher

AMSTERDAM · ANTWERPEN

HOOFDSTUK 1

Tallulah Aydin had nog nooit bloeddruppels zo sierlijk door de lucht zien vliegen.

Ze draaide de telefoon op zijn zijkant zodat het filmpje met hoogtepunten uit de ijshockeywedstrijd werd vergroot en op het volledige scherm werd afgespeeld en tikte op de volumeknop om de stem van de commentator te kunnen horen.

Abraham met de gemene elleboog tegen O'Hanlons neus. O jee. Laat iemand de trainer roepen. O'Hanlon heeft zojuist op de harde manier geleerd wat we al jaren weten. Spelers zetten botten en kraakbeen op het spel wanneer ze het domein van Sir Savage betreden, zoals hij vanavond opnieuw heeft bewezen...

Tallulah klikte de video weg en legde haar telefoon neer met een misselijk gevoel in haar maag.

Met ingang van vanmiddag zou ze volgens afspraak gaan hokken met de moordlustige ijshockeyer uit dat filmpje van SportsCenter. Sir Savage. Als de algoritmegoden niet zo griezelig hadden weten te achterhalen dat ze zich momenteel in Boston bevond en de videobeelden van het verbrijzelen van die neus tijdens de voorseizoenswedstrijd van gisteravond niet in haar feed hadden gestopt, zou ze het smoothietentje allang hebben verlaten en het markante gebouw met portier aan de overkant van de straat binnen zijn gestapt om te beginnen aan haar baan als au pair voor zijn dochter van twaalf.

Die afspraak had ze máánden geleden gemaakt. Toen het hele idee nog niet zo enerverend had geleken. Maar nu begon de witte plastic stoel waar ze al ruim een uur op geparkeerd zat in hoog

tempo ruitpatronen te maken op de achterkant van haar benen. Het geluid van blenders gonsde in haar oren. Ze was niet meer in staat om op te staan en de straat over te steken. En dat was bloed-irritant wanneer je bedacht dat ze net een jaar op Antarctica had doorgebracht met het bestuderen van het migratiegedrag van de adeliëpinguïn.

Een baan als kindermisje zou een makkie moeten zijn, toch?

Dankzij een speling van het lot had ze een chic onderkomen in Beacon Hill weten te ritselen terwijl ze haar master in mariene biologie deed op Boston University. In ruil daarvoor hoefde ze alleen maar kindermisje te spelen voor een sowieso al zelfstandig misje van twaalf wanneer haar vader kennelijk de deur uit was om neuzen waar helemaal niets aan mankeerde te verbrijzelen op de ijsbaan.

Het was dat laatste wat haar nu aan de ongemakkelijke stoel gekluisterd hield.

Tallulah reikte naar de kartonnen beker met daarin haar pindakaas-espressosmoothie en zag dat haar hand heel licht beefde. Ze rolde ongeduldig met haar ogen en griste de beker naar zich toe om de laatste slokken van het drankje op te drinken. De gast achter de toonbank hoorde duidelijk het lege vacuümgeluid van haar papieren rietje en keek haar aan met die typisch Bostoniaanse blik. Het hoofd scheef, ongeduldig, één opgetrokken wenkbrauw. Als om te zeggen: *ben je klaar hier of wil je ook de servethouder nog even aflikken?*

Ze was duidelijk langer gebleven dan ze welkom was bij de Joyful Juicer.

De boodschap was duidelijk, dus Tallulah stond op, liep naar de prullenbak en gooide haar beker weg. Daarna keerde ze terug naar het tafeltje en pakte het handvat van haar koffer beet. Ze staarde door de etalageruit van de winkel naar het tien verdiepingen tellende gebouw aan de overkant van de straat en de moed zakte haar zo ongeveer in de schoenen. Op papier was er geen enkele reden voor het gealarmeerde gevoel dat zich door haar ribben vlocht.

Haar beste vrienden, Wells en Josephine, hadden immers hun hand in het vuur gestoken voor de aanvoerder van de Boston Bearcats, Burgess Abraham, ook wel bekend als Sir Savage. Op het internet had ze geen misdaadverleden van hem kunnen vinden. Sterker nog, hij stond bekend als de schrik van de ijsbaan, maar stoïcijns en redelijk zodra hij de kleedkamers betrad. Dat was ook wel gebleken toen Tallulah een keer naar interviews met hem na afloop van de wedstrijd had zitten kijken, met zijn zwerterige zwarte haar tegen zijn voorhoofd geplakt en een intense blik in zijn denimblauwe ogen terwijl hij over elke vraag nadacht alsof het antwoord superbelangrijk was.

En nee, ze had niet bewust gezocht naar interviews waarbij hij geen shirt aanhad, ben je gek. Dat was komen bovendien als vóórgestelde Google-zoekopdracht. Dergelijke goddelijke voorzienigheid van een zoekmachine kon ze niet zomaar negeren. Dat zou onverantwoord zijn. Net zomin als ze schouders kon negeren die zo breed en gespierd waren dat er een paar babywalrusen op zouden passen, en dát waren beslist geen kleine jongens.

Maar hier en nu, terwijl ze al een uur te laat was voor haar afspraak om in het penthouse van Burgess haar nieuwe woonruimte te komen bekijken en de details van hun overeenkomst door te spreken, zag ze alleen maar die woeste elleboog die door de lucht sneed en de bijbehorende boosaardige gezichtsuitdrukking.

Als een soort kijkje in een verborgen deel van deze man?

Het aannemen van deze baan had een fantastisch idee geleken toen ze Burgess afgelopen zomer had leren kennen tijdens dat golftoernooi in Californië. Maar ze moest niet zo impulsief zijn wanneer het ging om iets zo enorms als samenwonen met een man die ze amper kende. Een die allerlei sluimerend probleemgedrag zou kunnen hebben. Het was haar ervaring dat mannen aan de oppervlakte heel mild konden zijn in hun doen en laten, charmant zelfs. Meegaand, vriendelijk.

Maar het konden ook slapende vulkanen zijn die wachtten op het juiste moment om uit te barsten.

Tallulah negeerde de zucht van de jongen achter de toonbank en ging weer zitten.

Intrekken bij een praktisch volslagen onbekende was een slecht idee. Een inschattingsfout.

Gelukkig wás ze nog niet bij hem ingetrokken. Als ze zich wilde bedenken, moest ze dat nu doen. Voordat ze kostbare tijd verspilde die Burgess zou kunnen gebruiken om op zoek te gaan naar een nieuwe au pair. Ze zou vanavond kunnen inchecken in een hotel en morgen kunnen gebruiken om het aanbod te bekijken van appartementen met gedeelde woonruimte. Met andere vrouwen. De appartementen zouden waarschijnlijk – nee, zeker wéten – niet in zo'n mooie buurt liggen als deze, en het zouden ook geen penthouses zijn, maar ze zou 's nachts in elk geval kunnen slapen.

Nu het besluit genomen was, haalde Tallulah haar telefoon uit de voorzak van haar windjack en maakte aanstalten om de verdediger van de Bearcats te bellen. Maar het zat haar niet lekker dat ze dit zo onprofessioneel aanpakte. Eigenlijk moest ze hem persoonlijk gaan vertellen dat ze hun afspraak niet zou nakomen. Maar stel nou dat hij het niet goed opvatte? Dat hij boos werd?

Bellen was beter. Veiliger.

Voordat Tallulah het nummer kon intoetsen, rinkelde er een bel boven de winkeldeur.

En stapte Burgess Abraham in eigen persoon de smoothiebar binnen.

Holy shit, ze was vergeten hoe... immens hij was. Zo'n één meter negentig, om en nabij. Als een huis zo breed. En grijzend. Sir Savage was de vijfendertig gepasseerd en had nu al een zweem van grijs in zijn zwarte baard en bij zijn slapen. Hij liep met ingetogen zelfvertrouwen. Het was niet de tred van een man die per se gezien wilde worden. Of gevreesd. Het was een slenteren met één hand in zijn zak, de andere los langs zijn zij, de blik vooruit, ongehaast maar doelbewust. Hij nam niet de moeite om bij de kassa te blijven staan om te bestellen, maar maakte simpelweg een groetend gebaar naar de medewerker.

‘Hetzelfde als altijd, Savage?’ De smoothiegast ging aan de slag, smeeft bevroren fruit in de doorzichtige blender, deed er sap en drie enorme scheppen eiwitpoeder bij. ‘Ik leef in de hoop dat je op een dag naar binnen zult stappen en iets anders zult proberen.’

‘Ik heb gewoon mijn vaste voorkeuren,’ mompelde Burgess, terwijl hij met een frons op zijn telefoonscherm keek.

Was hij aan het kijken of ze had gebeld?

Waarschijnlijk. Ze was inmiddels zevenenzestig minuten te laat.

Tallulah kromp inwendig ineem, tikte op bellen en hield de telefoon tegen haar oor. Toen het toestel in Burgess’ hand begon te brommen, trok er een rilling door zijn rug. Hij liet de telefoon langs zijn lichaam zakken, keek een ogenblik recht voor zich uit en toen weer naar de telefoon. Hij kuchte even. Rolde met een schouder. Ze kon alleen zijn silhouet zien, maar zijn lippen bewogen een beetje alsof hij zijn begroeting aan het oefenen was. En ineens wist Tallulah weer waarom ze ja had gezegd tegen de baan van inwonende au pair bij iemand die ze amper kende.

De tijd had blijkbaar de herinnering aan Burgess doen vervagen.

Zijn energie voelde op een of andere manier... veilig.

Heel veilig.

Beschermend.

Ze was niet alleen afgegaan op het vertrouwen dat haar vrienden hadden in Burgess, maar ook op haar eigen instinct.

Het zou jammer zijn om de overeenkomst te verbreken. Maar het was echt beter. Er was geen enkele garantie dat hij buiten de ijsbaan honderd procent van de tijd beschaafd zou zijn. Wells en Josephine mochten dan met heel hun hart geloven in het goede karakter van Burgess, maar Tallulah deed dat al haar hele leven met allerlei mensen en had zich lelijk gebrand toen hun ware aard naar boven kwam.

Je wist het gewoon nooit.

Tallulah keek toe toen Burgess op het scherm tikte en de tele-

foon tegen zijn oor hield, terwijl hij een vinger in zijn andere oor stak om het geluid van de krijsende blender niet te hoeven horen.

‘Hallo,’ zei hij, strak naar de grond kijkend. ‘Tallulah.’

De warme rilling die langs de binnenkant van haar dijen omhoog trok bij het horen van de baritonversie van haar naam kon ze maar beter gewoon negeren en toeschrijven aan haar recente gebrek aan iets wat ook maar enigszins op een seksleven leek.

Het observeren van parende pinguïns telde niet.

‘Hoi, Burgess,’ antwoordde ze, wachtend tot hij doorhad dat er ook bij haar blendergeluiden op de achtergrond klonken. Toen dat gebeurde, schoot zijn blik naar waar Tallulah zat en streek er een brommend geluid langs haar trommelvlies.

Ze hingen allebei op en keken van weerskanten van de smoothiebar naar elkaar.

Het was heel moeilijk te zeggen wat Burgess op dat moment dacht. Maar hij dacht wel iets. Van alles. Intuïtieve blauwe ogen gleden heen en weer van haar naar de koffer. Tussen zijn wenkbrauwen zette zich een lichte rimpel vast, hoewel de rest van zijn gezichtsuitdrukking stoïcijns bleef.

Zonder zijn blik van Tallulah los te maken, stak Burgess een hand uit om over de toonbank heen zijn smoothie aan te pakken, en die nonchalante competentie was... gevaarlijk aantrekkelijk. Het begon haar nu allemaal weer te dagen. De hete vonk van aantrekkingskracht die ze had gevoeld voor deze man, al die maanden geleden. Ze was naar Californië gevlogen als verrassing voor de verjaardag van haar beste vriendin, Josephine. Burgess was als toeschouwer aanwezig geweest bij hetzelfde golftoernooi waaraan zijn vriend, Wells Whitaker, had deelgenomen met Josephine als zijn caddie. Hij had ook zijn dochter Lissa bij zich gehad.

Ze hadden onverwacht met zijn vijven een hapje gegeten, en toen Burgess naast haar aan tafel was komen zitten, was ze overvallen door de zinderende elektriciteit die alsmaar hardnekkiger was gaan vonken, elke keer dat zijn stem dat diepe, bassende kunstje deed. Tijdens een diner met andere mensen was er geen

reden geweest om te twijfelen aan zijn uiterlijke kalmte, maar op dit moment was ze onmiskenbaar nerveus bij het vooruitzicht om alleen te zijn met hem. In een appartement. Dag in, dag uit. Wetende dat hij in staat was tot het breken van iemands neus met het gemak van een enkele nies.

Toen Burgess op het tafeltje af liep, was het geluid van zijn voetstappen gedempt en werden haar handpalmen klam, maar tegelijkertijd ontging het haar niet dat zijn dijen als van een dondergod haast te robuust waren voor zijn spijkerbroek. Hij droeg een ruimvallende marineblauwe trui, als een man op een lome zondag, en ze vroeg zich af of hij de halsopening had opgerekt om te pronken met de scherpe lijnen van zijn keel en sleutelbeen.

Haar instinct vertelde haar van niet. Dat hij gewoon lukraak iets had aangetrokken.

Maar een instinct was niet altijd voldoende wanneer het om mannen ging, toch?

Toen Burgess op anderhalve meter afstand van het tafeltje was, schoot Tallulah overeind met de meest stralende glimlach die ze maar kon opbrengen en stak haar hand uit voor een handdruk. ‘Burgess. Leuk je weer te zien.’ Ze drukte haar tenen in de zolen van haar enkellaarsjes toen hun handen verbinding met elkaar maakten, ruw en glad, en draaide met de bal van haar voet heen en weer in het zachte leer, want de botsing tussen bewustzijn en twijfels was echt heel raar. En luidruchtig. Ze kon zichzelf horen slikken.

Verdorie, wat was hij lang. Bruut voorkomen, beheerste manier van doen. Zo verwarrend.

‘Het spijt me, maar ik kan de baan van au pair helaas toch niet aannemen.’

HOOFDSTUK 2

‘Het spijt me, maar ik kan de baan van au pair helaas toch niet aannemen.’

Burgess had het zo druk met proberen zijn fysieke reactie op deze vrouw te onderdrukken dat de woorden bijna zijn brein niet bereikten. Die zin bevatte een heleboel hordes die hij moest nemen, te beginnen met de manier waarop haar geur zijn zintuigen een opdoffer verkocht, als een puck tegen je kin. Een paar jaar geleden had hij noodgedwongen de bruiloft van een van zijn teamgenoten bijgewoond, en daar hadden ze een cocktail van het huis gedronken. Hij had zich net een lompe reus gevoeld, met het belachelijke kristallen glas tussen zijn duim en wijsvinger om te proosten, een beetje hoe hij zich altijd had gevoeld wanneer Lissa met haar theeserviesje aan het spelen was en hij een kopje thee van haar moest drinken. Maar de smaak van het drankje was zo ongewoon geweest dat het hem altijd was bijgebleven.

Bloedsinaasappel met basilicum.

Daar rook Tallulah naar. Fris en sensueel.

Toen ze elkaar een hand gaven – en zij kennelijk haar ontslag al had ingediend nog voordat ze überhaupt begonnen was – proefde hij de sinaasappel achter in zijn keel. En over kelen gesproken: hij kon zijn ogen niet van de hare afhouden, want ze leek grote moeite te hebben met slikken, afgaand op de zichtbare bobbel onder haar kin. Haar handpalm was ook een beetje klam, maar dat was geen enkel probleem voor Burgess, een man die elke week urenlang werd omringd door bezwete sporters en hun vaak afgrijzelijke stank. Hun eigen doelman had nota bene een geluks-

toque die hij niet waste zolang ze ongeslagen bleven. Zweterige handpalmen waren een genot.

Maar waarom had zij die?

Hun kennismaking in Californië was verlopen in drie fasen.

Eén: hij was overvallen geweest door haar schoonheid. De amandelvormige peilloze bruine ogen, omlijst door lange zwarte wimpers en overlopend van intelligentie, onbevangen nieuwsgierigheid, vriendelijkheid. Haar glanzende lichtbruine huidskleur, de manier waarop ze haar neus rimpelde om te erkennen dat iemand iets zinnigs zei. Alles aan haar. Later was hij te weten gekomen dat ze van Turkse afkomst was en geboren in Istanboel, waar haar familie nog altijd woonde... en had hij gegoogeld of er ijshockey werd gespeeld in Turkije en zich vervolgens direct een sukkel gevoeld.

Twee: hij was nog dieper onder de indruk geweest van haar gevoel voor humor en het gemak waarmee ze contact wist te maken met zijn dochter, iets wat geen eenvoudige opgave was. Zelf stond hij inmiddels op het punt om een ouderschapscoach in de arm te nemen. Het kind deed tegenwoordig niets anders dan hem ofwel straal negeren, of hysterisch huilen.

Drie: hij had zich gerealiseerd dat Tallulah elf jaar jonger was dan hij, een toekomstige masterstudent die plannen had om zich vol in het uitgaansleven van Boston te storten – oftewel: zijn tegenpool – en haar prompt gelabeld als iemand die geen geschikte kandidaat was voor hem om te versieren.

Dat hij haar had aangemerkt als verboden terrein, had hem er echter niet van weerhouden om haar een kamer en een baan in zijn appartement aan te bieden, maar ach. Zijn ongewone impulsiviteit van die middag was een gesprek voor een andere dag. Het onderwerp dat momenteel op tafel lag, was het feit dat ze nú al had besloten om ontslag te nemen, en nadat hij een hele week had lopen dubben over de vraag of een mariene bioloog in spe liever stevige of zachte hoofdkussens zou hebben, wilde hij weten waarom.

Burgess zette zijn eiwitbom-smoothie neer en nam plaats aan

Tallulahs tafeltje, wachtend tot ze tegenover hem zou gaan zitten, wat ze na een ogenblik ook deed. Hij bekeek de rigide stand van haar schouders, de manier waarop ze het handvat van haar koffer bleef omklemmen, en kwam tot de conclusie dat het hem allemaal niet beviel. Met een vlug schrapen van zijn keel leunde hij naar voren en vouwde zijn handen ineen op de tafel. 'Je hebt je koffer gepakt en bent helemaal naar mijn smoothientje gekomen voordat je hebt besloten om ontslag te nemen. Wat is er gebeurd?'

Ze ging langzaam zitten, maakte haar lippen vochtig en haar blik gleed vluchtig omlaag naar haar telefoon. 'Dat zeg ik liever niet.'

'Is het de buurt? Vind je die niet leuk?'

'De buurt is schitterend,' zei ze verontwaardigd, terwijl ze uit het raam keek naar The Beacon, waar hij de bovenste verdieping bewoonde. 'Het gebouw is ook prachtig. Ik begin spijt te krijgen dat ik mariene biologie heb gekozen in plaats van professioneel ijshockey.'

Het grommende geluid dat hij produceerde, moest doorgaan voor een lach. Dit was de persoon die hij zich herinnerde van de lunch. Direct en slim. Een vleugje zelfspot. Vreselijk uniek. *Ik moet haar ontslag laten nemen. Het zou makkelijker zijn voor mijn mentale welzijn als deze beeldschone vrouw niet onder mijn dak sliep.*

Of juist het tegenovergestelde?

'Wat is dan het probleem?' vroeg Burgess. 'Wil je niet Lissa's kindermisje zijn?'

'O nee, dat is het absoluut niet. Lissa is een schat en ze zou me amper nodig hebben, het is al echt een hele dame.' Ze wuifde met een hand en zijn blik bleef hangen aan de eenvoudige zilveren armbanden die zo'n contrast vormden met de natuurlijke bruine tint van haar vingers. 'Je hebt me een ontzettend genereus aanbod gedaan. En Wells en Josephine zijn vol lof over je. Eerlijk waar.'

Burgess haalde het deksel van zijn smoothie, nam een slok en wachtte.

‘Ik zal je met alle plezier helpen om iemand anders te vinden. Mensen staan vast in de rij voor deze baan. Het is een soort droom die uitkomt,’ zei ze, en ze glimlachte zo stralend naar hem dat er een kuiltje verscheen in haar appelwang.

Verdomme, ze was... een bijzonder verontrustende combinatie van sexy en schattig. Ze had van dat lange, golvende, zwarte haar dat bijna reikte tot aan haar ellebogen, die ze op tafel had gezet en omklemde op een haast... nerveuze manier?

Dat haar fungeerde als een schild voor haar lichaam, dat toevalligerwijs het sexy gedeelte van het geheel vormde. Het was dus waarschijnlijk maar goed dat hij er niet zoveel van kon zien vanaf de overkant van de tafel, want hij had al moeite genoeg om zich te concentreren vanwege de bloedsinaasappels die zich aan het uitpersen waren op zijn brein en elke neerwaartse beweging van haar wimpers die zijn gedachten wazig maakte. Zo was het ook geweest in Californië. Eén miezerig diner had geleid tot maandenlang nietsziend voor zich uit staren in een poging om zich de precieze kleur van haar ogen voor de geest te halen.

Niet afdwalen. ‘Als een baan als mijn kindermeisje zo fel begeerd is, waarom wil jij hem dan niet?’

Ze haalde diep adem en trok haar ellebogen dicht naar zich toe. Hield hem nauwlettend in de gaten, alsof ze zijn reactie probeerde te peilen. ‘Ik vind het spannend om samen te wonen met een man die ik niet zo goed ken.’

Hoewel haar antwoord een onaangename verschuiving te weegbracht in zijn maag, had hij al aangevoeld dat er een ingewikkelde verklaring zou komen vanaf het moment dat hij haar in het oog had gekregen aan de andere kant van de smoothiebar. Iets aan de manier waarop ze zich had schrap gezet toen hij dichterbij kwam, had hem dat gevoel gegeven. Was hij beledigd? Nee. Eerlijk gezegd voelde hij zich nogal onnozel omdat het niet eerder bij hem was opgekomen dat ze misschien enige aarzeling zou voelen om te gaan samenwonen met een praktisch wildvreemde. En Tallulah had er kennelijk ook niet bij stilgestaan.

Tot op de dag dat ze aan haar baan zou beginnen.

Burgess wilde aan Tallulah vragen of het feit dat ze zich plotse-
ling had bedacht voortkwam uit een gezonde angst voor onbe-
kenden of dat het een andere grondslag had, maar haar telefoon
trilde vanwege een binnenkomend bericht. Ze mompelde een
verontschuldiging en schoof met een vinger over het scherm.

Tikte op een icoontje.

Er kwam een filmpje tevoorschijn dat hij maar al te goed kende.

Zijn agent had het hem vanmorgen namelijk gestuurd.

Blijkbaar was zijn aanslag op de neus van O'Hanlon viraal
gegaan.

Was... dít de reden waarom Tallulah had zitten treuzelen in
de smoothiebar? Ja. Het antwoord was duidelijk. Ze had ernaar
zitten kijken voordat hij kwam. Wilde dat zeggen... dat ze báng
voor hem was?

'Sorry,' flapte ze eruit, terwijl ze zat te hannesen met haar tele-
foon om in plaats daarvan haar berichten te openen. 'Verkeerde
app.'

'Tallulah, ik heb het gezien. Het filmpje.' Hij zette zich schrap
voor het gesprek dat ging komen. Het zou kunnen dat ze bang
voor hem was. Die mogelijkheid drukte op zijn borst als een
gewicht van vijfhonderd kilo. 'Is dat wat hier aan de hand is?
Je hebt een fragment gezien uit een voorseizoenswedstrijd en
daar... werd je nerveus van? Over mij?'

Het duurde even voordat ze antwoord gaf. 'Mijn instinct vertelt
me dat het veilig zal zijn om bij je te wonen, maar ik kan niet
altijd op mijn instinct vertrouwen wanneer het om mannen gaat.
Met andere woorden: dat doe ik dus niet. Mijn onderbuikgevoel
klopt niet altijd. En ik dacht dat het voldoende zou zijn dat Wells
en Josephine je vertrouwen, dus daarom ben ik helemaal tot naar
deze smoothiebar met de belabberde stoelen gekomen. Maar het
filmpje... ik denk dat het me eraan herinnerde dat mensen niet
altijd zijn wat ze lijken.'

'Ik snap het.' Haar uitleg vervulde hem met een gevoel van
vrees, maar hij liet zijn handen losjes op tafel liggen, ondanks de
drang die hij voelde om ze tot vuisten te ballen. Had Tallulah een

slechte ervaring gehad met een man? Daar leek het wel op. En op dat moment, kijkend in haar oprechte ogen, wist Burgess dat als hij er ooit achter kwam wie het was geweest, een gebroken neus een genot zou zijn vergeleken bij wat hij deze man zou aandoen. 'De manier waarop ik ijshockey speel, is geen indicatie van wie ik ben in het gewone leven. Dat geldt denk ik voor om het even welke speler. Het is de sport. Die is soms keihard.'

'Dat besef ik. Echt waar,' zei ze vlug, terwijl ze haar lippen bevochtigde. 'Het filmpje is niet de reden waarom ik bedank voor de baan. Het was meer een soort... een soort aansporing. Om een stap terug te doen en mijn opties onder de loep te nemen. Soms neem ik heel impulsieve beslissingen waar ik vervolgens spijt van heb. Zoals nu.'

'Wat voor soort impulsieve beslissingen neem je dan?'

'Een smoothie met pindakaas en espresso bestellen op een lege maag, bijvoorbeeld.'

Burgess kon zijn ongeloof niet verhullen. 'Jezus christus, heb je die besteld? Ik dacht dat die voor de grap op de menukaart stond.'

'Dat zou wel moeten,' zei ze ademloos, terwijl ze met de achterkant van haar pols aan haar voorhoofd voelde. 'Ik heb het gevoel dat ik tegen een hek leun dat onder stroom staat.'

Hij humde. 'De cafeïne giert door je lijf.'

Ze keek om zich heen. 'Klopt het dat alles gloeit?'

Een diepe lach maakte zich los uit zijn keel, een beetje als het puffende, roestige geluid van een locomotief. Ze keek op toen ze het hoorde en maakte oogcontact. Zo bleven ze een paar tellen zitten, haar blik nieuwsgierig, de zijne wrang. Waarom had hij zijn elleboog verdomme nou niet één keer gewoon binnenboord kunnen houden? 'Ik zou iemand die een jaar lang pinguïns heeft bestudeerd op Antarctica niet als impulsief hebben aangemerkt,' zei Burgess, wetende dat het sneu was om te proberen zijn tijd met haar te rekken. Maar hij kon het niet helpen. 'Ik zou het eerder avontuurlijk noemen.'

'Je moest eens weten,' antwoordde ze.

‘Is dat zo? Vertel.’

Ze tikte met een vinger tegen haar lippen, alsof ze probeerde te besluiten of ze hun gesprekje moest afkappen en weggaan, of dat ze moest blijven om zijn middag nog een beetje langer op te fleuren. ‘Ik hou wel van een avontuur. In theorie, althans. Vroeger vond ik het heerlijk om nieuwe dingen te proberen,’ begon ze langzaam. ‘Maar in het geval van Antarctica koos ik juist voor veiligheid. Voor wonen in een afgelegen onderzoekscentrum in de kou, waar ik me het meeste thuis voel. Elke dag dezelfde vijf gezichten zien. De vertrouwde herhaling van onderzoek doen. Documenteren.’ Ze zweeg even en keek neer op de tafel. ‘Daarvoor heb ik zes maanden op een boot gewoond, als stagiair bij een koraalrif-beschermingsprogramma in Mexico. Daarvoor de Seychellen. Ik ben me vooral aan het verstoppen geweest.’

Wetende dat zijn stem onnatuurlijk zou klinken als hij direct iets zou zeggen, slikte hij twee keer moeizaam voordat hij vroeg: ‘Waarvoor?’

‘Ik denk dat ik maar beter kan gaan.’

Burgess dwong zichzelf om haar besluit met een stijf knikje te aanvaarden. ‘Kan ik iets doen om je op andere gedachten te brengen voor wat betreft het aannemen van de baan, Tallulah?’

‘Nee.’ Ze klemde haar lippen in een streep op elkaar. ‘Nogmaals, het spijt me dat ik hier zo kort van tevoren mee kom. Maar zoals ik al zei: ik zal je helpen om een vervanger te vinden.’

Burgess koos ervoor om dat aanbod voorlopig te negeren. Hij zou één probleem tegelijk afhandelen. ‘Wat ga je nu dan doen?’

‘Een hotelkamer nemen voor de nacht. Morgen een aantal appartementen bekijken waar ik een kamer kan huren.’

Hij vond het direct een slecht idee. Te veel factoren die aan het toeval werden overgelaten.

Burgess had niets te zeggen over wat Tallulah deed. Echt helemaal niets. Ze was een volwassene die duidelijk heel goed op zichzelf kon passen. Helaas gonsde er een beschermend gevoel in zijn borst dat alsmaar sterker werd naarmate hij langer naar

haar keek. Tallulah was de beste vriendin van de toekomstige echtgenote van zijn beste vriend, toch? Je zou kunnen zeggen dat hij haar veiligheid voor ogen had.

Bij wijze van gunst.

Ja hoor.

Hij woonde al vijftien jaar in Boston en kende de stad als geen ander. En het idee dat ze genoeg zou nemen met een onderkomen dat ook maar een fractie minder veilig was dan The Beacon zat hem niet lekker. Absoluut niet. Maar toen dacht hij aan zijn dochter. Hoe hij zou willen dat Lissa behandeld zou worden wanneer ze groot was en op eigen benen ging staan, kwetsbaar voor de wereld. Hij zou beslist niet willen dat een of andere uitgerangeerde ijshockeyer zich al ellebogend haar leven binnen zou werken als een soort beschermer. Niet tenzij ze daar zelf om had gevraagd.

Stel je voor dat deze beeldschone vrouw je zou vragen om haar beschermer te zijn.

Burgess slikte moeizaam. 'Wat is je ideale woonsituatie?'

Ze leek verrast door zijn vraag. 'Eh... tja. In een volmaakte wereld zou ik samenwonen met Josephine, maar die chagrijnige, golfende vriend van jou heeft haar al ingepikt.' Zijn mondhoeken trokken een beetje bij die woorden. 'Nu dat geen optie is, zal ik op zoek gaan naar een andere vrouwelijke student die een kamer verhuurt in een buurt die goed bereikbaar is met het openbaar vervoer. Aangezien het al ver in september is, zal ik misschien moeite hebben om een behoorlijke plek te vinden, maar ik heb meestal wel mazzel met dit soort dingen.'

'Heb je een budget?'

'Het is niet bepaald royaal, want als stagiair werkte ik voor kost en inwoning en een minimaal loontje. Maar ik kan wel zevenhonderd per maand ophoesten voor een kamer. Een tijdje. Vervolgens zal ik op korte termijn een baantje moeten zoeken als assistent in een lab om mijn buffer aan te vullen.'

Hij wilde ineenkrimpen, maar in plaats daarvan knikte hij. Met zevenhonderd dollar zou ze geen veilig onderkomen krijgen

in Boston. Zelfs als ze een kamer wist te vinden, zou die waarschijnlijk het formaat hebben van een bezemkast.

‘Wat?’ vroeg ze.

Burgess kon zichzelf er niet van weerhouden om zich ermee te bemoeien, hoewel het duidelijk was dat ze als de sodemieter uit zijn buurt wilde zien te komen. Dat moest hij niet in twijfel trekken. Hij moest haar laten gaan. Maar hij kon haar niet overleveren aan de jungle die de onroerendgoedwereld in Boston was. En evenmin kon hij zich een wereld voorstellen waarin dit de laatste keer was dat hij Tallulah zou zien. Als er een manier was om een beetje op haar te letten zonder dat het er al te dik bovenop lag, moest hij dat dan niet proberen? Voor zowel haar veiligheid als zijn eigen gemoedsrust?

‘Ik weet wel iemand die een kamer te huur heeft,’ zei Burgess, voordat hij haar uit pure schaamte zou laten gaan. ‘In een gebouw dat vergelijkbaar is met het mijne, maar dan in de North End. Mijn teamgenoot huurt daar een appartement voor zijn toekomstige stiefzus.’

Tallulah ging rechterop zitten. ‘O. Hoeveel is de huur?’

‘Binnen jouw budget.’

Ze kneept sceptisch een oog half dicht. ‘Zeker weten?’

‘Ja,’ loog hij, volkomen bereid om uit zijn eigen zak het verschil te betalen tussen zevenhonderd dollar en het astronomische bedrag dat de huurprijs zou blijken te zijn. ‘Ik zal het mijn teamgenoot wel even vragen en je de informatie sturen, maar Tallulah...’ Oké, dit gedeelte was niet gepland. De woorden stroomden gewoon naar buiten, aangespoord door een of ander intuïtief gevoel dat hij deze kans nooit meer zou krijgen. ‘Als je je bedenkt en toch bij mij wilt komen wonen, zou ik er alles aan doen om te zorgen dat je je veilig voelt bij mij. Oké? Dan laat ik sloten installeren op je slaapkamerdeur en geef ik jou de enige sleutel. Maar neem gewoon... geen risico’s als het gaat om je veiligheid. Ik geloof niet dat ik ’s nachts zou kunnen slapen als ik wist dat je daar concessies aan had gedaan vanwege mij.’ Wetende dat hij genoeg op haar had ingesproken, stond Burgess op en

pakte met tegenzin zijn smoothie van de tafel, terwijl hij zijn best deed om niet al te nadrukkelijk haar gezicht in zijn geheugen te prenten, puur voor het geval dat. ‘Succes.’

Ze staaarde naar hem op, lichtelijk verbluft. ‘Dank je.’

Burgess gromde en vertrok, uit alle macht hopend dat hij voor één keer het juiste had gezegd tegen een vrouw... en biddend als een gek dat het niet de laatste keer was dat hun paden elkaar hadden gekruist.

Zodra hij de overkant van de straat had bereikt, haalde hij zijn telefoon uit zijn zak en belde Sig Gauthier, centerspeler van de Bearcats en een van de enige teamgenoten die hij buiten de ijsbaan kon verdragen. Het grootste deel van de tijd, althans.

‘Hé, man,’ zei Sig, geeuwend in de telefoon. ‘Wat.’

‘Had jij geen appartement voor Chloe gehuurd in de North End?’ vroeg Burgess, verwijzend naar Sigs toekomstige stiefzus.

Het piepende geluid van matrasvering toen Sig kennelijk rechtop ging zitten. ‘Yep. Ze is gewend aan luxe, dus ik heb een appartement gezocht waar ze zich prettig zou voelen.’ Hij lachte binnensmonds, en er klonk haast genegenheid in door. ‘Had me niet gerealiseerd hoeveel “prettig” kost wanneer het om Chloe gaat.’

‘Wat wil je daarmee zeggen?’

‘We hadden afgesproken dat ze de helft van de huur zou betalen. En dat heeft ze ook gedaan. Eén keer. Maar als ik er dan heen ga, heeft ze daar achttien miljoen tasjes van Sephora in de prullenbak liggen. Wist je dat meiden nota bene primer op hun gezicht smeren? Foundation is niet meer de basis. Volstrekt doorgeslagen.’

‘Jezus. Lissa vraagt de laatste tijd ook steeds of we naar Sephora gaan.’

Sigs lach deed zijn trommelvlies haast scheuren. ‘Welkom bij het begin van het einde, man.’

Burgess gromde in een grote slok van zijn smoothie. ‘Geeft Chloe ook feestjes? Wat voor vrienden heeft ze?’

Er volgde een lange stilte. ‘Waarom vraag je dat?’

‘Geef gewoon antwoord.’

Sig ademde hoorbaar uit. ‘Ze is geen feestbeest. Waarschijnlijk heb je geen geld voor happy hour wanneer al je geld weglekt naar de beauty-industrie.’

‘Geen foute vriendjes? Geen drugs?’

‘Denk je dat ik een of andere minkukel zou laten omgaan met Chlóé?’ schreeuwde de center. ‘Nee. Echt niet. En geen drugs. Ze zit in haar laatste jaar van het conservatorium. Je zou haar eens moeten horen spelen op die harp, man, ze is...’

Zonder Sig voor zich te zien, wist hij dat de gozer wild met zijn armen aan het maaïen was, zoals hij ook altijd deed wanneer hij met de scheidsrechter in discussie ging over een beslissing. Als je Sig ongezien naderde terwijl hij een verhaal aan het vertellen was, liep je het risico dat je buiten westen werd geslagen.

‘Ach, laat ook maar. Waar gaat dit allemaal over?’

Een van de voordelen van aanvoerder zijn, was dat Burgess geen antwoord behoefde te geven op vragen, van wie dan ook. Dat was misschien nog wel het allerfijnste aan het hebben van die titel. ‘Misschien zou Chloe de helft van haar huur kunnen betalen als ze een huisgenoot had.’

‘Dat heb ik ook al tegen haar gezegd.’

‘Hoeveel is de huur van dat appartement?’

‘Vijfduizend. Je zou verdomme haast denken dat er een butler inbegrepen was in die prijs.’

Dit was nou precies waar Burgess bang voor was geweest. Niet dat het een probleem was. Eerlijk gezegd zou hij tien keer zoveel hebben neergeteld om te weten dat Tallulah een veilig onderkomen had. ‘Dus haar huisgenoot zou vijftientwintighonderd moeten betalen?’

‘Yep. Het is een mooi appartement. Zonlicht. Kastruimte.’

‘Te gek.’ Burgess onderdrukte de neiging om zich om te draaien en naar de smoothiebar te kijken. Was dit zijn laatste kans om haar te zien? ‘Ik weet wel iemand. Maar ze betaalt maar zevenhonderd.’

‘Ik hang nu op.’

‘Rustig maar. Ik betaal de rest. Stuur me de gegevens maar door.’ Hij wreef over het scherpe voorwerp in zijn keel. ‘Het is namelijk mijn schuld dat ze iets moet huren. Dit is het minste wat ik kan doen.’